

σὺ γὰρ κατέδωκ' εἰς βυθὸν ἀπτόητος κί' ἐκούσιος
 ἔν' ἀνάδυσσιν αὐτοῦ κόμοις ἀρχαίων πλούσιος,
 κί' ἐκ τῆς φθορᾶς
 τῆς ἀλμυρᾶς
 φθοροποιῦ κευθμῶνος
 ἀφρατοῦ μείνας μόνος,
 δειώσας, θαυματουργέ, τὸν κίσμον τὸν φθαρέντα,
 κί' εἶδες λαὸν φιλόχρῳτον τὰ μάλιστα χερνίτα,

Διὸ καὶ κράζει πᾶς σοφός·
 δόξα τῷ δείξαντι τὸ φῶς
 εἰς Πύκτας, εἰς Ἀπόλλωνας, εἰς Πάριδας, εἰς Βοῦς,
 κί' εἰς ἔρευραν ὠθήσαντι σταυμύλους καὶ βωθούς.

Δεῦτ' ἐν ψαλμοῖς ἠμνησωμεν τὸν δῦτην τὸν θαλάσσιον,
 ἐκείνος γὰρ ἰβρόντησι
 κί' οἰκοῦν ὑπερηκόντισαι
 τὸν Εὐταξίαν τὸν Λοκρὸν, τὸν μέγαν Ἀθανάσιον.

Οὗτος μὲ νέους ἀθλητᾶς
 τὸ κράτος ἐκραταίωσε,
 μικροῦς μεγάλους μαθητᾶς
 ἵστα πόδια τοῦς ζεθίωσε.

Μὲ τὰ ζητωσκούζιματ' α
 θὰ βγάλουν τὸ λαρυγγί των,
 μὲ τὰ πολλὰ τρεψίματα
 θὰ κατιεθ' τὸ ζῦγκι των.

Οὗτος εἰς δόξης μᾶς καλεῖ χαλάσματα κί' ἐρείπια
 καὶ τυμπανίζουσι τυμπανον τυμπανισθέντα νήπια.
 Ἐκείνος καὶ τοὺς ἱερεῖς θὰ ζῶσθι μὲ σπαθί,
 οὐκοῦν καὶ τὰς νεανίδας πρὸς ἀκκασιν ὠθει,
 καὶ πρὸς ἐκείνας φθίγγεται ν' ἀφῆσουν τῆς ρωμάντζαις των
 καὶ νάλθουν εἰς τὸ Στάδιον νὰ δεῖξουναι τῆς ἀντζαις των.

Οὗτος ἐκλάμπρους αἶρει τοὺς Σχολικούς ἀγῶνας,
 ὧν ἱερεῖς ἠνεῖται,
 δασκάλοι προσκυνεῖται,
 παῖδες ὑπερψοῦται καὶ νῦν καὶ ἴστους αἰῶνας.

Κἀγὼ μὲ τὰς νεανίδας βῶθ τῷ φωτοδότη
 καὶ πρώτῳ Τσιριγῶτῃ·
 «δόξα σοι, Στάθι κύριε,
 πρωταθλητᾶ Κυθῆριε».

Τοιαῦτα λέγει γοερῶς ὁ γέρο-Κορδονίδης·
 λαὸς μου, τί σ' ἐποίησα καὶ τί μ' ἀνταποδίδεις;
 ἐπὶ τῆς κλίνης κείμενον νεκρὸν ἠνωρθωσάμην,
 κατὰ βαρβάρων πόλεμον δεινὸς ἰμαχισάμην,
 μόνος ἀντιμετώπισα τὴν οὐσωμον Εὐρώπην,
 ἀτρόμητος πρὸς χερσὶν σου τὰς χεῖρας ἀπεκόπην.

Πλὴν σὺ μὲ βλέπεις σήμερον τῆκόμονον ἀδόξως,
 καὶ μὲ σκληρότητα πολλὴν
 δίδεις ἵστὸ βρῶμα μου χολὴν,
 καὶ ἴστην ἀγρίαν δίφην μου σὺ μὲ ποτίζεις ὄζως.

Οὐκέτι στέργω τὸ λοιπὸν,
 καὶ νῦν μὲ βῆμα σκυθρωπὸν

πορεύομαι πρὸς τοὺς ἐμούς θεομὸς ἐγκομιζάσαι
 καὶ μέλλοντας συνδικασμοὺς ἐγκαίρως ἱτομίζασαι,
 πάλιν δ' αὐτοῖς δωρησάμαι τὸ γρακίον Κορδονίον,
 τὸ τὴν ζωὴν ζεῖποτε παρέργον τὴν αἰώνιον.

Εἶπε τοιαῦτα θλιβερός
 ὁ Κορδονίδης ὁ λυγερός,
 καὶ σπύγγον ὄζους παριουθὺς
 λευκὴ καλῶμ περιθεὺς
 μόνος ἐπότις ἑαυτοῦ
 ἐνώπιον τῶν μαθητῶν.

Ἐθλίβησαν ἀριστερῶν μεριδῶν τροφοδοταί,
 κί' ὄραντες ἀφῶναι Βουλὴν,
 κατακλιστον ἀκαρτωλὴν,
 ἐν ἀπαρτίας διὰ πολλαῖς περιπεσοῦσαν τότε,
 οἶμοι, μὲ πόνον ἐκραζον, ὅτι πολλοὺς ἀκαίως
 ὁ φλογερὸς κατέφλεξε τῆς ἀπαρτίας ἔρωι.

Ἀνάστασιν Πατριδὸς θεασάμενοι
 τὴν ἀγαθὴν μας μοῖραν εὐτυχῆσωμεν,
 καὶ μονοῦ τὰς σπάδας μας σπασάμενοι
 μυρίζον κοκορέσαι τεμαχίσωμεν.

Ἄφθονος μᾶς παρέχεται τροφή,
 συμπράγματι, πεινώντες ἀδελφοί,
 ριψόμεν καὶ τὰ κόκαλα ἴστους σκύλους
 κί' ἀδελφικῶς σκυλεύσωμεν ἀλλήλους.

Δεῦτε καὶ νῦν ἠμνησωμεν φαστήρα μὴ φαινόμενον,
 Σιμόπουλον Ἀνέρργρον, εἰς Αἴγυπτον πλανώμενον,
 τὸν δεῖξαντα πολυτελεῖς τοῦς σκύλους τῶν χασάπιδων,
 τοῦτον ἰδόντες ἔφυγαν κί' οἱ σκύλοι τῶν Ἀραπιδῶν.

Οὐκοῦν ἰδῶ τιμοῦν πολλοὶ
 τὸν ἄνδρα τὸν κυνοφιλή,
 βωθῶντες καὶ κραυγάζοντες μ' εὐλάθειαν καὶ πίστιν·
 «ἀξίωσον ἡμᾶς ἰδεῖν ἐπ' ἀνοδὸν ταχίστην.»

Εὐαγγέλιον γνωστὸν καὶ φαιδρότητας μεστόν.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ προσῆλθε νὰ πασχάσθι
 καὶ τὸ καψο—Ρωμῆτικο μ' ἔνα σαθρὸν ἀκάτιον,
 οὐκ ἔχον διὰ περιβολὴν τὸ σῶμα νὰ σπέσθι
 περιεβλήθῃ πρὸς στιγμὴν τὴν δόξαν ὧς ἱμάτιον,
 κί' ἦλθε ἵστὸν τόπον τὸν γνωστὸν Κρακίον τοῦ Κεοῦ,
 ὃ μεμερηνευμένον σημαίνει δίχως νοῦ.

Ἐπὶ κρακίον διὰ κενῶν
 πατήσαν ἀμετρήτων
 ὀψάθη μέχρις οὐρανῶν
 ἀνάστασιν κηρυττον.

Κί' ἐξέστησαν τὰ σύμπαντα βωθῶνα· ἐφρίξον, ἦλθι,
 δόξα, Ρωμῆ μὲ μεγαλουργί καὶ ἵστὸ λαλεῖν εὐκοίλιε.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
 ἑβριθὲς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.